

**„Što smo vidjeli i čuli, navješćujemo i vama
da i vi imate zajedništvo s nama!“ (1 Iv 1,3)**

Draga braćo svećenici, redovnici i sestre redovnice,
draga braćo i sestre, Kristovi vjernici laici!

1. Započinjemo još jedno sveto liturgijsko korizmeno vrijeme. Korizma počiva na tri stupa: na molitvi, postu i djelima ljubavi. U pripravi za Jubilej 2025. papa Franjo nas poziva da ovu godinu posebno posvetimo molitvi.

Molitva je zapravo izričaj onoga tko smo mi. Stvoreni smo za odnos s Bogom. Indijski aktivist i državnik Mahatma Gandhi je govorio da je molitva potrebija našoj duši nego hrana tijelu. Tijelo može postiti, duša ne može. Kao ljudska bića, trebamo moliti i potrebni smo molitve. Sveta Majka Terezija je rekla o molitvi: “Prije sam vjerovala da molitva mijenja stvari, ali sada znam da molitva mijenja nas, a mi mijenjamo stvari.”

2. Klasična definicija kaže da je molitva "uzdizanje našeg uma i srca Bogu". Svaka osoba ima svoje iskustvo molitve. Međutim, ono što je važno jest da svatko od nas odvoji vrijeme za molitvu, kratku ili dužu, u svojoj svakodnevnoj rutini. Za kršćane je molitva razgovor s Bogom, s Bogom koji gleda i pazi na nas, s Bogom koji nam se približio u Isusu Kristu, s Bogom koji nam daje dostojanstvo svojih sinova i kćeri.

Molitve je poput dolaska "kući" Bogu. Često smo negdje vani i okolo, radimo ovo i ono, i stoga je dobro s vremena na vrijeme vratiti se kući duhovno i razgovarati s Bogom o tome što se događa u našim životima, našim planovima, našim nadama, našim razočaranjima, našim izazovima i našim patnjama.

3. Jedna od iznenađujućih Isusovih uputa je da trebamo “uvijek moliti” (Lk 18,1-8; 21,36).

Kako to učiniti? Imamo obitelj za koju se treba brinuti, posao kojim se moramo baviti, obroke koje trebamo pripremiti, kupovinu koju treba organizirati, školu za djecu, sportske i rekreacijske aktivnosti. Ono s čime su se crkveni pisci u ranoj Crkvi složili govoreći o molitvi jest da ne moramo doslovno provesti dan na koljenima moleći se. Sve naše aktivnosti mogu postati molitva ako se čine u Kristovu duhu. Ako pokušamo unijeti ljubav u sva svoja djela tijekom dana, tada Krist živi u nama i Krist se u nama uvijek moli svom Ocu. Međutim, kako bismo njegovali Kristov duh u sebi, moramo imati posebne trenutke molitve i razviti male prakse koje nam pomažu vratiti naš um i srce Isusu Kristu tijekom

dana. Kršćanska duhovnost poznaje bezbroj načina koji nas upućuju u molitvene navike, bilo da se radi o osobnoj ili zajedničkoj molitvi, kao i dovoljno različitih molitvenih obrazaca. Pritom ne smijemo zaboraviti da je molitva *Oče naš* jedina molitva koju je Isus prenio svojim učenicima; da euharistija, odnosno Sveta misa ostaje izvor i vrhunac svega kršćanskog života (LG, 11), a sakramenti uzvišeni sveti znakovi po kojima kršćanin na najizvrsniji način prima milost, koju Bog u sakramentima Crkve izlijeva u svako iskreno i otvoreno srce.

4. Još je jedna važna dimenzija molitve, koja duboko dotiče i život naših biskupijâ, a to je zajedništvo. Molitva nikada nije samo osobna. Svako ponašanje pojedinca ima utjecaj na zajednicu. Ne postoji nešto poput čisto privatnih radnji. Djelo ljubavi ili molitva može ojačati i posvetiti cijelu zajednicu.

I upravo jer je Crkva pozvana biti sakramentom ljubavi i jedinstva u svijetu, poslanje svih nas mora biti dovesti sve u međusobno zajedništvo u ljubavi i jedinstvu, tražeći prikladna sredstva za očuvanje, zaštitu i njegovanje zajedništva u Crkvi, župama, obiteljima, na radnim mjestima.

Najveća prijetnja poslanju Crkve nije od vanjskih čimbenika kao što su sekularizam, relativizam, materijalizam, konzumerizam ili onaj drugi i drugačiji. Najveći neprijatelj poslanja Crkve dolazi iznutra, od nas samih, bilo da smo svećenici, redovnici, redovnice ili vjernici laici. U ovogodišnjoj Korizmenoj poruci papa Franjo nas poziva da učinimo korak koji je važan za uspjeh korizme, a to je **vidjeti stvarnost**. Pozvani smo, dakle, vidjeti stvarnost u našoj biskupijskoj, župnoj, redovničkoj, obiteljskoj zajednici.

Stvarnost koju živimo u našim biskupijama i koju godinama osjećamo je podijeljenost i razjedinjenost. Međusobne podjele nekada su toliko utjecale i utječu na sve nas, tako da nemamo više snage ni gorljivosti usredotočiti se na svoje poslanje i potrebe i patnje onih koji su povjereni našoj skrbi, a osobito onih izgubljenih u vjeri i životu. To je ono na što nas je Isus upozoravao u evanđelju kada je rekao: „Ako se kraljevstvo u sebi razdijeli, ono ne može opstati. Ili: ako se kuća u sebi razdijeli, ona ne može opstati.“ (Mk 3,24)

Pozvani smo ovu Korizmu shvatiti kako povlašteno vrijeme ne samo jačanja zajedništva i jedinstva u svom zajedničkom poslanju na slavu Božju, nego i vrijeme borbe protiv neprijatelja jedinstva unutar naše kuće. To je najprije drevni grijeh oholosti i ponosa, onaj stari Adam, koji trajno boravi u nama. Tu je zatim iskrivljeno poimanje crkvenosti, osobni interesi, ogovaranje i nesporazumi koji vode sve do otvorenog rivalstva i animoziteta. Držanje običaja i starih struktura radi sentimentalizma učinit će poimanje Crkve krivim i samu Crkvu suvišnom. Ne postoje „svete krave“ koje ne možemo žrtvovati Bogu za Njegovu

veću slavu, bez obzira na to koliko smo privrženi prošlim tradicijama i običajima.

5. Kao biskup Katoličke crkve u ovim biskupijama, svjestan sam svoje dužnosti, poslanja i uloge kao pastira ovih biskupijâ, ujediniti cijelu biskupijsku zajednicu, svećenike, redovništvo i laike, kako bismo svi mogli ostvariti svoje poslanje jedinstva u zajedništvu. Podjele među vjernicima, u samim obiteljima, osobito u župama koje, nažalost, praktično ne žive u redovitom i istinskom zajedništvu Kristove Crkve u našim biskupijama još uvijek su, nažalost, naša svakodnevnica.

Stoga pozivam i potičem sve vas braćo svećenici, redovnici, redovnice i sve vas dragi vjernici na iskrenu i zauzetu molitvu za mir u svijetu, u našim obiteljima, za zajedništvo u našim biskupijskim zajednicama. Osobito vas pozivam na molitvu za sve one na području naših biskupija u neregularnim župama koji ne žive potpunu pripadnost i zajedništvo u Kristovoj Crkvi. Zajedništvo i osobna i zajednička molitva neophodni su za plodnost našeg poslanja. Molitva i zajedništvo moraju biti ispred službe i svaka crkvena služba i svaka crkvena zajednica i institucija mora biti prožeta snagom molitve i zajedništva. Jer, ako nema molitve i zajedništva, nema ni uspješnog i kvalitetnog poslanja. Neuspjeh u molitvi je pokazatelj ponosa, jer mislimo da možemo izvršiti Kristovo poslanje koje nam povjerava bez njegove pomoći i bez njegove milosti, izbjegavajući život u punom zajedništvu Njegove Crkve.

Moleći svjetlo i snagu Duha Svetoga u izgradnji našega zajedništva, kao i zagovor Blažene Djevice Marije, svetoga Josipa i svetoga Mihovila, zaštitnika naših biskupija, svima udjeljujem Božji blagoslov za iskreni i djelotvorni korizmeni hod!

✠ Petar, biskup